

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4Csp/136/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819203202
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2020:7819203202.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou, v spore žalobkyne P. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom Š. XXX/XX, XXX XX H., zast. JUDr. Andrej Cifra, advokát so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 420,04 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 420,04 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% p.a. zo sumy 420,04 Eur od 04.10. 2019 do zaplataenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobkyni náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa návrhom žiadala, aby súd zaviazal žalovaného povinný zaplatiť jej sumu 420,04 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % p. a. zo sumy 420,04 Eur od 04.10.2019 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, určil, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorá mala byť uzatvorená dňa 16.04. 2013 medzi žalobcom a žalovaným, je neplatná, eventuálne určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2013, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou, je bezúročný a bez poplatkov a nahradil jej trovy konania. Dňa 16.04. 2013 malo dôjsť medzi žalobkyňou a žalovaným k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj len „Zmluva o úvere“). Primárne dáva do pozornosti, že Zmluva o úvere je absolútne neplatným právnym úkonom. Dáva do pozornosti bod 5) Zmluvy o úvere označený ako Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR. Túto časť vyplnila žalobkyňa, čo je zrejme z poznámky v zátvorke „vyplňte“ a vyplnila ju v Rožňave dňa 10.04.2013, kedy na predmetnú Zmluvu o úvere pripojila svoj podpis. Táto časť Zmluvy o úvere je návrhom na uzatvorenie zmluvy. Do pozornosti dáva bod 5) Zmluvy o úvere, ktorý obsahuje: predpokladanú RPMN za úver: 70,01 % , predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu: 64,19 %. Dáva do pozornosti bod 6) Zmluvy o úvere označený ako Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR, ktorý doplnil žalovaný dňa 16.04.2013, kedy na predmetnú Zmluvu o úvere pripojil svoj podpis. Táto časť Zmluvy o úvere mala byť prijatím návrhu na uzatvorenie Zmluvy o úvere, avšak z dôvodu zmien v obsahu oproti návrhu, bod 6) je novým návrhom na uzatvorenie Zmluvy o úvere. Do pozornosti dáva bod 6) Zmluvy o úvere, ktorý obsahuje: RPMN za úver: 65,84 % predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu: 70,01 % .Z uvedeného je zrejme, že jednostranný úkon „návrh zmluvy“ a jednostranný úkon „prijatie návrhu“ nie sú zhodné, keďže zo strany žalovaného došlo pri prijímaní návrhu k zmenám. Ustanovenie § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „OZ“) vychádza zo zásady, že prijatie návrhu (t.j. súhlas s návrhom) musí byť úplné. Podmienkou vzniku zmluvy preto je, aby návrh na jej uzavretie bol prijatý v celom rozsahu bez akýchkoľvek zmien a výhrad. V prípade, že odpoveď na návrh

obsahuje zmenu obsahu (výhrady, dodatky, zmeny, ...), považuje sa za odmietnutie návrhu ako celku a za splnenia podmienok v § 43a ods. 1 OZ za nový návrh so zmeneným obsahom. Keďže k opätovnému prijatiu zmeneného návrhu zmluvy nedošlo, nedošlo ani k uzatvoreniu Zmluvy o úvere. Poukazuje, a síce alternatívne k argumentácii o neplatnosti Zmluvy o úvere, na skutočnosť, že Zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa vtedy platného a účinného zákona č. 129/2010 Z.z. o o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať: v súlade s písm. a) druh spotrebiteľského úveru - v zmluve o úvere nie je uvedený druh spotrebiteľského úveru, v súlade s písm. g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie - prvým nedostatkom predmetnej Zmluvy o úvere je nesprávne uvedenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru 1.500,00 Eur. Z listiny Platby P. L. - XXXXXXXXXXXX ku dňu 21.06.2019 je zrejmé, že na účet žalobcu bolo dňa 16.04.2013 vyplatených len 1.132,51 Eur, pri ktorej transakcii je uvedený variabilný symbol totožný s číslom Zmluvy o úvere. Žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 1.132,51 Eur, teda nie vo výške 1.500,00 Eur, ako to je uvedené v Zmluve o úvere, Platby P. L. - XXXXXXXXXXXX ku dňu 21.06. 2019, v súlade s písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru - Zmluva o úvere neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Rovnako v Zmluve o úvere absentuje aj termín končenej splatnosti., v súlade s písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť - údaje o RPMN uvedené v bode 5) Zmluvy o úvere, nie sú zhodné s tými, ktoré žalovaný doplnil do bodu 6) predmetnej Zmluvy o úvere (bližšie pozri čl. I., bod 1. Neplatnosť Zmluvy o úvere), v súlade s písm. i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru - v zmluve o úvere bol dohodnutý úrok vo výške 70,01 % ročne. Úroková miera podobného úveru v bankách v čase poskytnutia úveru (apríl 2013 pri spotrebiteľskom úvere do 5 rokov) dosahovala 15,02 % ročne. Dohodnutý úrok z úveru medzi účastníkmi o 54,99 % prevyšoval priemernú úrokovú mieru z úverov poskytovaných v tomto období bankami (cca 4,6 x presahuje úrokovú sadzbu 15,02 %). Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka (dobré mravy) ako aj § 39a Občianskeho zákonníka (úžera) a teda nesmie sa priecť dobrým mravom alebo naplňať skutkovú podstatu úžery, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.07.2009 vydané vo veci 1MCdo1/2009). Vzhľadom na uvedené dohoda o výške úrokov sa považuje za neplatnú, a preto tento úrok žalobcovi nemôže byť priznaný a náležitosť za platne nedojednanú. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak: v súlade s písm. a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, v súlade s písm. b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že úver poskytnutý žalovaným je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, resp. že žalovaný nemal právo na odplatu za poskytnutý úver.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že žalobkyňa si podaným návrhom uplatnila požiadavku na zaplatenie sumy 420,04 Eur s prísl. tvrdiac, že ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX. Vznik bezdôvodného obohatenia odôvodňuje žalobkyňa tým, že medzi sporovými stranami nedošlo k platnému uzavretiu uvedenej zmluvy z dôvodu, že žalobkyňa v podanej žiadosti o úver navrhla určitú hodnotu RPMN, ktorú však žalovaný neprijal, jednostranne zmenil a teda odmietol návrh na uzavretie zmluvy. 2.) Tvrdenia žalobkyne považuje žalovaný za nedôvodné a založené na nesprávnom výklade zákonných ustanovení, ktoré definujú úverovú zmluvu a teda z ktorých (zákonných ustanovení) vyplývajú predpoklady pre jej vznik. Úverová zmluva ako zmluvný typ je upravená v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ten určuje, že úverová zmluvou je dohoda veriteľa a dlžníka, že veriteľ poskytne v prospech dlžníka peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnutú peňažnú prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podstatnými náležitosťami zmluvy je dohoda o úvere, záväzok tieto prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Pre vznik akejkoľvek zmluvy je potrebné, aby mala obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k vzniku zmluvy. Ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti (t.j. fakultatívne), potom absencia takýchto fakultatívnych dojednaní (či už pre ich neplatnosť, nedojednanie a pod.) má za následok len to, že takéto dojednania nie sú platné. Ich nedodržanie nemá za následok nevzniknutie zmluvy. Aj podľa právnej teórie (napr. Fekete, I. : Občiansky zákonník. Komentár. EPOS. 2007, str. 119) : Všetky právnej úkony ku svojej platnosti vyžadujú podstatné zložky, t.j. také, bez ktorých by nešlo právny úkon (essentialia negotii). Právny úkon okrem toho obsahuje aj pravidelné zložky (naturalia negotii), ktoré sa pravidelne vyskytujú pri každom právnom úkone. V prípade právnych úkonoch sa z času na čas vyskytujú náhodné zložky (accidentalia negotii). Pravidelné a náhodné zložky právneho úkonu sú nepodstatnými zložkami právneho úkonu. Ich absencia nebráni tomu, aby išlo o platný právny úkon. To, že RPMN, či iné údaje označené žalobcom nie sú podmienkou

vzniku zmluvy o úvere, jednoznačne vyplýva z § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý upravuje iný následok ako neplatnosť zmluvy. Žalobkyňa v prípade zmluvy s číselným označením XXXXXXXXXX požiadala o úver 1500,- Eur, splatný v 48 mesačných splátkach pri výške splátky 77,05 Eur. Úver s rovnakými podmienkami jej bol schválený. Žalobkyňa v podanej žalobe osobitne poukazuje na to, že nedošlo k uzavretiu zmluvy z dôvodu, lebo navrhovala inú hodnotu RPMN a žalovaný uviedol pri schválení úveru inú hodnotu. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) sa dohodnúť nedá; v opačnom prípade by došlo k jeho určeniu nie výpočtom, ako určuje zákonom, ale iným zákonom neupraveným spôsobom. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet, takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejmé aj pri iných údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR). Žalovaný tvrdí, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod.) vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. napríklad v § 11 ods. 1 písm. c) uvádza, že nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa spôsobuje bezúročnosť úveru. Teda zákon aj na tomto mieste vychádza z určenia RPMN spôsobom stanoveným v zákone č. 129/2010 Z.z., a nie z toho, že pôjde o dohodnutý údaj. Na základe uvedených skutočností tvrdíme, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Krajský súd v Trenčíne v uznesení č.k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.06.2016 uviedol: „Za právne irelevantnú pre otázku riadneho uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi účastníkmi konania považuje odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, skutočnosť, že navrhovateľ pri prijatí návrhu odporcu na uzatvorenie zmluvy napísal do údajov o schválenom úvere /bod 6. Žiadosti/zmluvy/ údaje o RPMN úveru a predpokladanej RPMN revolvingového úveru líšiace sa od týchto údajov, ktoré uviedol odporca vo svojom návrhu na uzatvorenie zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť neznamena, že navrhovateľ prijal návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že navrhovateľ odmietol návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy, adresoval mu nový návrh, ktorý však potom nebol odporcom prijatý a preto medzi účastníkmi nedošlo k uzatvoreniu zmluvy. Hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.“ RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Žalobkyňa ďalej v podanej žalobe odôvodňuje podaný návrh tým, že k bezdôvodnému obohateniu došlo preto, lebo poskytnutý úver je bezúročný pre neuvedenie druhu spotrebiteľského úveru, celkovej výšky a meny úveru, doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Žalobkyňa tvrdí, že zmluva o úvere neobsahuje uvedenie druhu spotrebiteľského úveru. Zákon č. 129/2010 Z.z. nešpecifikuje v prvom rade, aké druhy spotrebiteľské úveru rozoznáva a súčasne ako má byť vyznačenie „druhu spotrebiteľského úveru“ v zmluve uvedené. Zmluva je označená ako zmluva o „revolvingovom úvere“, čo je možné považovať

za postačujúce z hľadiska splnenia požiadavky na uvedenie druhu úveru. Žalobkyňa tvrdí, že zmluva neobsahuje správny údaj o sume úveru, pretože žalobkyňa bola poskytnutá suma nižšia, ako sa uvádza v zmluve. Toto tvrdenie žalobkyne je nesprávne, pretože a) Poskytnutie úveru znamená splnenie záväzku veriteľa, a to každou formou predpokladanou zákonom. Z § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že veriteľ poskytne dlžníkovi v jeho prospech úver. Žiadna právna úprava neurčuje, že pojem „poskytnutie úveru“ je rovnocenný či dokonca synonymom „vyplatenia úverových peňažných prostriedkov“. Tak tomu bolo aj v tomto prípade. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. Aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Obdo V 47/2001 (ZSP 8/2004) Zmluvu o úvere charakterizuje záväzok veriteľa poskytnúť v prospech dlžníka peňažné prostriedky v určitej výške a záväzok dlžníka poskytnúť prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Naplnenie úverového vzťahu nie je podmienené priamym plnením dlžníkovi v hotovosti alebo bezhotovostným plnením na jeho účet v peňažnom ústave, ale poskytnutie peňažných prostriedkov môže mať aj formu plnenia záväzkov dlžníka priamo jeho veriteľovi v hotovosti alebo na jeho účet v peňažnom ústave. Tak ako v prípade účelového úveru, kedy poskytovateľ úveru poskytuje peňažné prostriedky dlžníkovi na účet tretej osoby (napríklad na financovanie predmetu kúpy, ku ktorej sa úver účelovo viaže a podobne), rovnako aj v prípade uhradenia jedného úveru druhým (z právneho hľadiska najčastejšie ide o započítanie pohľadávok) vždy pôjde o poskytnutie úveru. Poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá. b) V prípade uzavretej zmluvy bol úver poskytnutý sčasti vyplatením a sčasti započítaním. Výška úveru poskytnutého v prospech dlžníka zahŕňa sumu vyplatenú dlžníkovi (tu žalobca) v prospech jeho účtu a sumu, ktorá bola poskytnutá v rámci kompenzácie pohľadávok (dlžník predsa na započítanie neurčil žiadnu inú svoju pohľadávku voči veriteľovi a ani poplatok za poskytnutie úveru neuhradil resp. nesplnil inak). Žalobkyňa ďalej v podanej žalobe tvrdí, že v zmluve nie je uvedená RPMN. Toto tvrdenie žalovaný popiera, pretože zmluva jednoznačne údaj o schválenom úvere obsahuje. Údaj o dobe trvania zmluvy je uvedený v článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní : „9.1. Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ.“ Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, je potrebné uviesť, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úniijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3Cdo/146/2017 konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Túto

skutočnosť potvrdila aj zmena zákona č. 129/2010 Z.z. od 01.05.2018. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalovaného splnené - žalobca mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru a Splátkového kalendára). Žalovaný preto popiera dôvodnosť uplatneného nároku v celom rozsahu. Žalovaný popiera aj dôvodnosť uplatňovania úroku z omeškania. Žalobcu nepreukázal žiadnu výzvu a jej doručenie žalovanému; listina, na ktorú sa odkazuje, nie je relevantnou výzvou, pretože nie je z nej zrejmom ani taká základná skutočnosť, akou je uvedenie dôvodu, pre ktorý by žalovaný mal poukazovať akúkoľvek sumu na údajný depozitný účet, absentuje dôvod tejto požiadavky, oprávnenie na zastupovanie žalobcu, oprávnenie konajúcej osoby za toho, kto vyzýva na plnenie atď.

3. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500023911 zo dňa 16.04. 2013, Výpisom z Obchodného registra SR žalovaného dostupného na internete, Platbami žalobkyne ku dňu 21.06. 2019, Úrokovými mierami úverov podľa NBS, Potvrdením o vykonaných zrážkach zo dňa 17.10. 2019, Úrokovými sadzbami ECB zverejnenými na internete, Predžalobnou výzvou zo dňa 26.09. 2019 spolu aj s podacím hárkom a listinnými dôkazmi predloženými žalovaným a to Žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere a Zmluvnými dojednaniami Zmluvy o revolvingovom úvere.

4. Podľa § 52 Občianskeho zákonníka,

(1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

(3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

(4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

5. Podľa § 9 ods. 2/ , z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení

účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, (písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, (písm. g) celkovú výšku a konkrétnu meno spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce ho čerpanie, (písm. i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsobu vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, písm. k/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čistku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, písm. l/ výšku, počet a termín splátok istiny , úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami budú splátky priradovať k jednotlivým

nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, a iné zmluvné (povinné) dojednaní.

6. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že žalovaný vo viacerých častiach svojho vyjadrenia odkazuje na ustanovenia Obchodného zákonníka, čo považuje za značne účelové tvrdenia, nakoľko predmetnú Zmluvu o úvere je nutné podriadiť predovšetkým režimu Občianskeho zákonníka (ďalej aj len ako „OZ“) a Zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len ako „zákon č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch“). Je nepochybné, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 OZ, ktorý uvádza, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Zároveň podľa dikcie § 52 ods. 2 OZ, kde je uvedené, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom, jednoznačne vyplýva, že vzťahy medzi spotrebiteľom a dodávateľom, tak ako je tomu aj v tomto prípade, sa majú riadiť primárne OZ. Má za to, že na základe vyššie uvedeného ako aj z príslušných zákonných ustanovení, sa daný právny vzťah medzi žalobcom (spotrebiteľ) a žalovaným (dodávateľ) má riadiť najmä podľa Občianskeho zákonníka ako i zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch. Argumentácia žalovaného ohľadom vzniku zmluvy je zameraná na obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom, ktoré sú podmienkou pre vznik zmluvy, pričom ak nie sú dodržané, nedochádza k vzniku zmluvy. Toto tvrdenie však nemožno pokladať za správny výklad mechanizmu uzatvárania zmlúv, keďže podľa nášho názoru absolútnu neplatnosť nespôsobilá absencia obligatórnych náležitostí, pričom ich neuvedenie do zmluvy o úvere spôsobuje len prípadnú bezúčnosť a bezpoplatkovosť, ale absolútna neplatnosť bola zapríčinená práve konaním žalovaného, keďže pri prijímaní návrhu došlo zo strany žalovaného k zmenám. Poukazuje na skutočnosť, že medzi stranami tohto sporu neexistujú dva obsahovo zhodné prejavy vôle v písomnej forme, ktoré by svedčali o platnom uzatvorení zmluvy o úvere. Prijatie návrhu musí byť v zmysle Občianskeho zákonníka úplné. Ak dodávateľ hodnoty jednotlivých zákonom obligatórnych náležitostí zmení, máme za to, že zo strany dodávateľa nejde o prijatie návrhu, ale o nový návrh podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K platnému uzatvoreniu zmluvy teda môže logicky dôjsť až po prijatí nového návrhu. Keďže k opätovnému prijatiu zmeneného návrhu nedošlo, nedošlo ani k uzatvoreniu Zmluvy o úvere. Náležitosť RPMN Námietku žalovaného, že údaj RPMN nie je možné dohodnúť považujeme za irelevantnú. To, že sa údaj RPMN určuje presne stanoveným zákonným postupom ešte predsa neznamená, že sa môže v jednotlivých listinách (majúcich tvoriť zmluvu) líšiť. Je však zásadný rozdiel v tom, keď dodávateľ v návrhu zmluvy uvedenie hodnotu RPMN „X“ a v prijatí návrhu túto hodnotu RPMN zmení na „Y“ bez vedomosti spotrebiteľa o tejto zmene! Má za to, že jednotlivé produkty, ktoré ponúkajú poskytovatelia spotrebiteľských úverov majú spĺňať kritéria nastavené príslušnými právnymi predpismi a nemá byť snahou dodávateľov prinášať na trh produkty, a až potom mať snahu zákon umelo „napasovať“ na daný produkt. Na danú problematiku je potrebné nazerať z toho pohľadu, že produkt bol nastavený od počiatku mimo zákonný rámec, akoby sa žalovaný spoliehal na to, že k posudzovaniu zákonnosti by nikdy nemalo dôjsť... Výklad žalovaného z jeho vyjadrenia smeruje v podstate k záveru, že žalobca ako spotrebiteľ v čase podpisu zmluvy nemusel poznať správnu hodnotu RPMN. Takýto prístup žalovaného k výkladu relevantných zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na predmetnú spotrebiteľskú vec, považuje za zjavne nesprávny, neudržateľný, ktorý už len s ohľadom na vyššie uvedené nemôže obstáť. Poukazujeme na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13Co/1266/2014 zo dňa 09.12.2014: Súd mal za to, že predmetná zmluva je neplatná. Odporca dňa 01. 12. 2010 podpísal formulárovú žiadosť, tak ako aj vyplýva zo zmluvných dojednaní bodu 2 - 2.1, že sa zmluva uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Uvedenú žiadosť súd posúdil ako návrh na uzatvorenie zmluvy. Predmetná zmluva predložená ako dôkaz navrhovateľom nie je platnou zmluvou v súlade s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje pre svoju platnosť v súlade s § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka písomnú formu ...V konaní nebolo preukázané, že by písomný návrh - žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru predloženého dlžníkom (odporcom) bol prijatý veriteľom (navrhovateľom), nakoľko prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Pokiaľ však má byť zmluva jasná, zrozumiteľná a nemá byť zavádzajúca, nesmie sa žiadny údaj v rôznych častiach textu odlišovať od údajov prvotného. Uvádzať odlišné údaje o výške RPMN a odôvodniť túto skutočnosť spôsobom výpočtu a dĺžky trvania úveru, nie je možné, pretože takáto skutočnosť je pre spotrebiteľa zavádzajúca. Žalobca je tak jednoznačne toho názoru, že z dôvodov vyššie uvedených, k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere nedošlo. III. Absencia náležitostí v Zmluve o úvere Z obsahu Zmluvy o

úvere jednoznačne vyplýva, že obligatórna náležitosť druh spotrebiteľského úveru sa v predmetnej Zmluve o úvere nenachádza. Máme za to, že druh spotrebiteľského úveru nevyplýva z jej označenia („zmluva o revolvingovom úvere“) tak ako to uvádza žalovaný. Z uvedeného označenia zmluvy je možné vydedukovať jedine názov zmluvy, nie to druh spotrebiteľského úveru, keďže za druh spotrebiteľského sa považuje napr. informácia, či ide o úver viazaný, účelový, bezúčelový, kontokorentný. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je viac než zrejmé, že pre splnenie požiadavky na uvedenie druhu úveru, je žalovaný ako dodávateľ povinný uviesť druh spotrebiteľského úveru zrozumiteľne a určito, a nie takým nejasným spôsobom, kedy k druhu spotrebiteľského úveru bude možné dospieť len dedukciami z obsahu zmluvy o úvere. Ďalšími obligatónymi náležitosťami, ktoré sa v Zmluve o úvere nenachádzajú, sú doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a konečná splatnosť úveru. Tvrdenia žalovaného ohľadom ich absencie je potrebné vyhodnotiť ako za nesprávne. Je nevyhnuté upriamiť pozornosť aj na skutočnosť, že tieto náležitosti musia byť jednak uvedené v Zmluve o úvere, nakoľko to vyžaduje zákon č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, a na druhej strane je rozhodujúce v akom tvare sú v Zmluve o úvere vymedzené. Súčasne tvrdí, že pri náležitosti doba trvania zmluvy o spotreb. úvere, sa vyžaduje aby bola táto náležitosť uvedená jasne a určito, pričom obsiahnutie len v zmluvných dojednaniach určite nemožno považovať za postačujúce, nakoľko nie je v Zmluve o úvere o tejto náležitosti ani len zmienka. Z rozhodovacej praxe súdov ako aj zo zákona teda jednoznačne vyplýva záver, že náležitosti ako doba trvania zmluvy o spotreb. úvere a konečná splatnosť spotreb. úveru musia byť v zmluve o úvere časovo špecifikované. Pre podloženie nášho tvrdenia prikladáme aj Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp.zn.: 12Co/45/2019 zo dňa 17.10.2019, kde sa v bode č. 7 uvádza: „Zároveň v zmluve o pôžičke chýba aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona, a sice doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmyslom uvedeného ustanovenia zákona je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje časovú špecifikáciu doby trvania zmluvy a zároveň dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Termín konečnej splatnosti je v zmluve o pôžičke uvedený ako XX/XXXX, čo však nepostačuje vyššie opísanej zákonnej požiadavke na uvedenie termínu konečnej splatnosti. Rovnako tak doba trvania zmluvy, ktorá je v zmluve o pôžičke definovaná „do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa zmluvy“, keďže v nej chýba presné časové vymedzenie obdobia trvania zmluvy.“. IV. Celková výška úveru Celková výška úveru v Zmluve o úvere nie je správna. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.132,51 Eur, nie vo výške 1.500,00 Eur ako je uvedené v Zmluve o úvere. Tvrdenia žalovaného týkajúceho sa celkovej výšky úveru, čo je tiež jednou z obligatónnych náležitostí, možno označiť za snahu o zahmlenie určitých skutočností, ktoré však jasne vyplývajú zo žalobcom predložených listín, ktoré sú súčasťou žaloby. Argumentačná línia žalovaného sa nesie v duchu výkladu pojmu „poskytnutie úveru“, čo je však v danom prípade irelevantné, nakoľko skutočnosť, že celková výška úveru, ktorá bola žalobcovi vyplatená na účet nie je zhodná s údajom o výške spotreb. úveru uvedenou v Zmluve o úvere. Konanie žalovaného je značne v rozpore s zákonom, keďže práve on vystupuje v pozícii dodávateľa, ktorý pripravuje zmluvné formuláre. Žalovaný však sám vo svojom vyjadrení konštatuje, že: „poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá“. Na margo tohto tvrdenia, teda môžeme usúdiť, že žalovaný sice uvoľnil peňažné prostriedky, avšak nie spôsobom a už vôbec nie vo výške v akej sa dohodli, keďže výška dohodnutá v Zmluve o úvere nebola de facto aj vyplatená v takej výške žalobcovi. Tiež dáva do pozornosti, že v súvislosti s podpornou argumentáciou o bezúročnosti úveru odkazujeme na našu predchádzajúcu argumentáciu zo žaloby, pričom sumarizujeme, že v zmluve nie je uvedená náležitosť celková výška v správnej výške Započítanie poplatku vo výške 367,49 eur z bodu 8.1 úverovej zmluvy nemožno brať v úvahu, pretože samotné dojednanie o poskytnutí služby (odklad splátok), v súvislosti s ktorou sa mal uhrádzať predmetný poplatok, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Dohoda o poskytnutí služby (odklad splátok) znamenala pre žalobcu prospech ešte skôr, ako sám akúkoľvek službu klientom poskytol, pričom žalovaný navyše ešte obmedzil prístup k tomuto právu (využitiu odkladu splátok) podmienením, aby mal klient pred využitím takej služby (odkladu splátok) uhradené tri splátky, aby bol dlhodobo práceneschopný alebo aby bol s ním ukončený pracovný pomer. Na odloženie splátok v iných prípadoch už klient nárok nemal. Vyššie uvedeným je založená značná materiálna disproporcía a značná nerovnováha vo vzájomnom vzťahu v neprospech spotrebiteľa. Žalobkyňa si preto poplatok z neprijateľnej zmluvnej podmienky započítať nemohla a výšku úveru v zmluve preto uviedla v nesprávnej výške, vo výške inej ako bol v skutočnosti v prospech žalovaného poskytnutý. Predžalobná výzva Súčasťou žaloby zo dňa 22.10.2019 bola aj príloha označená ako „Predžalobná výzva zo dňa

26.09.2019 spolu aj s podacím lístkom“, čo teda preukazuje nedôvodnosť a zjavnú účelovosť tvrdení zo strany žalovaného, že žalobca nepreukázal žiadnu výzvu, ani jej doručenie. Z obsahu predžalobnej výzvy sú zrejmé všetky základné skutočnosti odôvodňujúce uplatnený nárok.

7. Podľa § 451 ods. 1/, 2/ Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

8. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

9. Podľa § 458 ods. 1 OZ, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

10. Súd je toho názoru, že z dôvodov tvrdených žalobkyňou možno považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva neobsahuje náležitosti podľa z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzavretia zmluvy a to dodržanie podmienok uvedených v písm. a/, g/, f/, j/, i/ tak, ako to tvrdí žalobkyňa.

11. Súd zistil, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.132,51 Eur. Doposiaľ bola zo strany žalobkyne uhradená žalovanému na daný úver suma 1.552,55 Eur, ktorá sa skladá nie len z jednotlivých úhrad žalobkyne, ale aj z vykonaných zrážok zo mzdy žalobkyne. Suma celkových úhrad vo výške 1.552,55 Eur za obdobie od 06.06.2013 do 05.09.2019 Eur vyplýva z nasledujúcich listín: z listiny označenej ako Platby P. L. - XXXXXXXXXXXX ku dňu 21.06. 2019 vyplýva, že žalobkyňa uhradila za obdobie od 06.06.2013 do 07.06.2019 sumu vo výške 1.492,55 Eur, z listiny označenej ako Potvrdenie o vykonaných zrážkach zo dňa 17.10.2019 vyplýva, že žalobkyňa uhradila za obdobie od 03.07.2019 do 05.09.2019 sumu vo výške 60 Eur. Žalobkyňa na poskytnutý úver už uhradil spolu 1.552,55 Eur (1.492,55 Eur + 60 Eur). K vzniku bezdôvodného obohatenia došlo dňa 08.11.2017, kedy bola uhradená suma žalobkyňou vo výške 20,00 Eur (položka v stĺpci s názvom čiastka zo dňa 08.11.2017 na listine označenej ako Platby P. L. - XXXXXXXXXXXX ku dňu 21.06.2019), z ktorej časť 19,96 Eur bola započítaná na istinu úveru a časť sumy vo výške 0,04 Eur už predstavuje sumu bezdôvodného obohatenia žalovaného. Ak bol žalobkyni poskytnutý úver 1.132,51 Eur a reálne už zaplatil sumu 1.552,55 Eur, a súčasne je úver potrebné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, potom sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil sumou 420,04 Eur.

12. Žalobkyňa si uplatňuje zákonné úroky z omeškania vo výške 5,00% ročne počnúc dňom 04.10.2019 (deň nasledujúci po poskytnutej lehote na plnenie v predžalobnej výzve zo dňa 26.09.2019).

13. Podľa § 517 ods. 2/ Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

14. V zmysle tohto zákonného ustanovenia súd priznal žalobkyni aj úroky z omeškania.

15. O trovách súd rozhodol podľa § 255 ods. 1/ CSP, podľa ktorého, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. Žalobkyňa mala vo veci plný úspech, súd jej priznal plnú náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal.

17. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, v zmysle § 262 ods. 2/ CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 C. s. p. podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z. z. - Exekučného poriadku).